

ΘΕΑΤΡΟ

Στὸ μόνο σοβαρὸ θέατρο πού μᾶς ἀπόμεινε, στὸ «Ἐθνικό», ἀνεβάστηκε τὸν περασμένο μῆνα «Ὁ θάνατος τοῦ Δαντών», τοῦ Π. Μπέγγερ, πού κράτησε τὸ πρόγραμμά του ἀρκετὲς μέρες.

Τὸ ἔργο αὐτό, ἓνα ἔργο ἀπόλυτα ἱστορικῆς ἀξίας καὶ διόλου λογοτεχνικῆς, ἦταν ὁλότελα ἀκατάλληλο γιὰ τὸ «Ἐθνικό» μας. Ἔχει γραφεῖ πρὶν 100 σχεδὸν χρόνια καὶ τὸ ἀπὸ σκηνῆς ἀνέβασμά του σήμερα ὄχι μόνο εἶναι ὁλότελα προσπάθεια ἀναχρονιστικὴ ἀλλὰ καὶ κακὴ, ἐξαιρετικὰ κακὴ ἐκλογή δραματικοῦ ἔργου.

Ὁ Γερμανὸς δραματογράφος μᾶς βάζει δυὸ μεγάλους ἀξονες τῆς ἱστορίας: τὸν Δαντών καὶ τὸ Ροβεσπιέρο σὲ ἀντιπαράβολή καὶ προσπαθεῖ νὰ μᾶς δώσῃ τις ἀντιθέσεις τῶν χαρακτήρων των, δίχως νὰ κατορθώσῃ νὰ μᾶς συγκινήσῃ σέ κανένα λεπτότερο μοτίβο τοῦ ἔργου του, ἀπ' τὸ ἱστορικό.

Οἱ ὑπερκατὸ ἠθοποιοὶ πού ἀνέβασε ὁ κ. Πολίτης στὴ σκηνὴ περιττοί. Μποροῦσαν νάσαν οἱ μισοὶ γιὰ νὰ μᾶς δώσουν τὴν ἐντύπωση τοῦ ὄχλου. Καὶ ὅλοι τους νευρόσπαστα. Κινούμενοι σὰν μαριονέττες.

Ὁ κ. Βεάκης ξελαφυγγιάστηκε γιὰ ν' ἀκούεται ὡς Δαντών, καὶ νὰ ἐπιβάλλεται. ἐνῶ ὁ κ. Γληνὸς μάταια προσπαθοῦσε νὰ ἐπιβληθῇ μέσα στὴν ὄχλοβόη τῶν φωνῶν. Μέτριοι ὅλοι οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ καὶ κατώτεροι ἀπ' τὴν ἀξία τους.

Ἡ μετάφραση τοῦ ἔργου καλὴ, ὀφειλόμενη στὸν γ. Γ. Καρανικολόν.

Συμπέρασμα: Τὸ «Ἐθνικό» δὲν ἐννοεῖ νὰ μᾶς δώσῃ ἀκόμη ὅ,τι περιμένουμε. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ περιμένουμε πάντα...